

POSTANOWIENIE

Dnia 31 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku A. S.
przy uczestnictwie K. S.
o dział spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 31 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 25 kwietnia 2013 r.,

- 1) odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej punktów 1 i 3 zaskarżonego postanowienia Sądu drugiej instancji;**
- 2) odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej w pozostałym zakresie;**
- 3) zasądza od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawcy kwotę 5 400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

W wyniku rozpoznania apelacji uczestnika postępowania od postanowienia Sądu pierwszej instancji dokonującego działu spadku po I. S. i M. S., Sąd Okręgowy w T. zaskarżonym postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2013 r. w punkcie 1 zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w punktach VG i VH w ten sposób, że wymienioną tam kwotę 48 395,32 zł zastąpił kwotą 56 948,72 zł., w punkcie 2 oddalił apelację w pozostałym zakresie, w punkcie 3 oddalił zażalenie uczestnika na postanowienie Sądu pierwszej instancji oddalające jego wniosek o uzupełnienie postanowienia działowego, a w punkcie 4 zniósł wzajemnie między uczestnikami koszty postępowania apelacyjnego.

W skardze kasacyjnej uczestnik postępowania określił, że zaskarża postanowienie Sądu drugiej instancji w całości i wnosił o jego uchylenie w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, z których sformułował siedem pytań.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlega odrzuceniu w zakresie zaskarżenia punktów pierwszego i trzeciego postanowienia Sądu drugiej instancji, jako niedopuszczalna. W punkcie pierwszym bowiem Sąd drugiej instancji w wyniku częściowego uwzględnienia apelacji uczestnika zmienił na jego korzyść rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji przez podwyższenie zasądzonej na jego rzecz od wnioskodawcy spłaty. Uczestnik nie posiada zatem interesu prawnego (*gravamen*) w zaskarżeniu tej części rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji.

Natomiast w punkcie trzecim zaskarżonego orzeczenia - także objętym skargą kasacyjną uczestnika - Sąd drugiej instancji oddalił jego zażalenie na postanowienie Sądu pierwszej instancji oddalające jego wniosek o uzupełnienie postanowienia działowego Sądu Rejonowego. Na takie rozstrzygnięcie Sądu drugiej instancji nie przysługuje skarga kasacyjna (art. 398¹ k.p.c. ani zażalenie do Sądu Najwyższego art. 394¹ k.p.c.).

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną w tym zakresie.

W pozostałej części orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż skarżący nie wykazał istnienia przesłanki przedsądu, na którą powołał się w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, skarżący powołujący się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinien przede wszystkim przedstawić występujące w sprawie zagadnienie prawne przez odpowiednie sformułowanie abstrakcyjnej i uogólnionej kwestii prawnej występującej na tle ustalonego stanu faktycznego i wymienionych przepisów prawa, które mają w sprawie zastosowanie i są przedmiotem zarzutów kasacyjnych. Powinien także przedstawić w pogłębionym wywodzie prawnym, kontrowersje i rozbieżne oceny prawne, jakie zagadnienie wywołuje oraz wykazać, że mają one tak poważny i uniwersalny charakter, iż wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, koniecznego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz także dla rozwoju judykatury. Skarga kasacyjna jest bowiem nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, rozpoznawanym przez najwyższą instancję sądowniczą w interesie publicznym, służącym kontroli prawidłowości stosowania prawa, a jej celem jest zapewnienie jednolitej wykładni prawa i jego właściwego stosowania, zaś interes prywatny stron pozostaje jedynie w tle i jest uwzględniany tylko na tyle, na ile może stać się podłożem zaspokojenia interesu ogólnego (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05, z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07 i z dnia 10 kwietnia 2008 r. III UK 6/08, nie publ.).

Uzasadnienie wniosku uczestnika postępowania o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymagań.

Siedem przedstawionych pytań nie stanowi zagadnień prawnych, we wskazanym wyżej rozumieniu, gdyż nie odnoszą się one do ogólnych, abstrakcyjnych i uniwersalnych problemów prawnych występujących na tle określonych przepisów prawa, lecz stanowią pytania o prawidłowość zastosowania przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa, na tle wskazanych okoliczności

faktycznych, nie w pełni zgodnych z ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Skarżący nie przedstawił też pogłębionych rozważań prawnych o charakterze ogólnym i abstrakcyjnym, wskazujących na poważne i istotne kontrowersje oraz rozbieżne oceny prawne wymagające zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy w interesie publicznym zapewnienia jednolitej wykładni i prawidłowego stosowania prawa. Przedstawione pytania i ich uzasadnienie stanowią w istocie polemikę z ustaleniami faktycznymi i oceną prawną Sądu drugiej instancji oraz próbę zaangażowania Sądu Najwyższego do kolejnej weryfikacji instancyjnej prawidłowości dokonania przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych i oceny prawnej w sprawie, co nie jest celem postępowania kasacyjnego i nie może skutecznie uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Na wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną zasądzono od uczestnika na rzecz wnioskodawcy zwrot kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.